

Ημερολόγιο ασημάντων 495, μέρος Α: Χωρίς γυαλιά / Το σίριαλ Λιγνάδη και ο ιερέυς

Δημήτρης Τζουμάκας

Αποσπάσματα από το Ημερολόγιο Ασημάντων του συγγραφέα Δημήτρη Τζουμάκα. Για σχόλια και παρατηρήσεις μπορείτε να επικοινωνήσετε με τον συγγραφέα στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις dtzm@hotmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή με επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

Επί ευκαιρία, οι πιστοί αναγνώστες θα θυμούνται τη συνομιλία που είχα με το σκύλο του γείτονα προ 35ετίας στο Χαρούμενο Σύνδευ, τώρα ούτε γείτονας υπάρχει, ούτε σκύλος, ούτε πεταλούδα της νύχτας να κεράσουμε βερμούτ, μόνο κάτι καταραμένο κυκλοφορούν στα σκολοπάτια της πολυκατοικίας και μου βγάζουν τη γλώσσα

8.7.22 Από τους καρχαρίες (στην Αυστραλία) γλύτωσα, τις τίγρεις τις εξουδετέρωσα (στην Αφρική) και μ'έφαγαν οι κοριοί (της ελληνικής αυτοδιοίκησης) Μπρεχτ

• Παρασκευή. Έχω χάσει τα γυαλιά μου, μέσα στο σπίτι πρέπει να είναι, σε κανα βάζο, σε κανα συρτάρι, στη βιβλιοθήκη μαζί με τις σκέψεις μου, κάπου έχουν παραπέσει τέλος πάντων θα τα βρώ. Αλλά δεν τα βρίσκω. Μια βδομάδα τώρα. Κι έχω να δω και τη «Λεονί εν αναμονή» σήμερα στην ταρατσα του Γαλλικού Ινστιτούτου.

Χρησιμοποιώ προς το παρόν ένα άλλο ζευγάρι γυαλιών με διαφορετικούς βαθμούς, είναι εντάξει, οπότε δεν χρειάζομαι κανένα σκύλο-οδηγό, όπως ο Κουλούρης. Επί ευκαιρία, οι πιστοί αναγνώστες θα θυμούνται τη συνομιλία που είχα με το σκύλο του γείτονα προ 35ετίας στο Χαρούμενο Σύνδευ, τώρα ούτε γείτονας υπάρχει, ούτε σκύλος, ούτε πεταλούδα της νύχτας να κεράσουμε βερμούτ, μόνο κάτι καταραμένο κυκλοφορούν στα σκολοπάτια της πολυκατοικίας και μου βγάζουν τη γλώσσα, κι ένα εκατομμύριο αδέσποτα στη χώρα με τα δικά τους προβλήματα, χωρίς καμία διάθεση να σε ακούσουν (τα Σκυλία), καθώς το θέρος επελαύνει και οι εκδρομείς του Ιουλίου φεύγουν όπως όπως, χωρίς να αποχαιρετίσουν η Έλσα, η Ευπρέπια, η Ευρυδίκη, η Χριστίνα, η Κλεοπάτρα, η Σεμίραμις, η γαλαζοαίματη Μαρία, ενώ οι άρρενες μένουν στον τόπο, δεν πάνε πουθενά, έγιναν πυροσβέστες σε αποστολή υψηλού κινδύνου ή εργάζονται ταξιδεύοντας σαν το γιο μου σε αγορά υψηλής προστιθέμενης αξίας. Έτσι μένω μόνος, αλλά είμαι περίεργος κι εγώ: δεν σπκώνω τηλεφώνω γιατί δεν θέλω να ενοχλήσω φίλους και βαδίζω στα τυφλά, με πειραγμένα γυαλιά που ο σκελετός τους μοιάζει με του Τρότσκι, οπότε κι εγώ μοιάζω με τροτσικιστή (αλήθεια γιατί πρέπει να μοιάζω με κάποιον;), ψάχνοντας κάτι που δεν υπάρχει, ζητώντας από τον άλλο κάτι που δεν έχει, κατασκευάζοντας έναν Άλλο Εαυτό μας και με αποδεχτούν σαν οδηγό, σαν πατέρα, σαν μέντορα, σαν ινστρουκτορά, σαν ονειροπόλο εραστή των

ταξιδιών που άνθρωπο γυρεύει και άνθρωπο δεν βρίσκει, σαν το μεγάλο Κυνικό της αρχαιότητας, άνθρωπο γένους θηλυκού πρωτίτως ψάχνω και αδάμαστο, ψύλλους στα άχυρα δηλαδή, και όταν βρίσκουμε τον «συγκεκριμένο», τον χάνουμε μέσα από τα χέρια μας, όπως έχασα τα γυαλιά μου, τυφλός, μπροστά στη βιτρίνα, ακούγοντας ψιθύρους για κάποια Πασιον άρα ολκής, αλλά αυτή μάλλον φτιάχνει τα νύχια της τούτη την ώρα στον Κηφισσό ή τα μαλλιά στο Κολωνάκι ή περπατάει μόνη της αέρινη στα Ιλίσια (Πεδία) πλησιάζοντας το μνημείο με τους εκτελεσμένους στην Καισαριανή.

Τα πράγματα θα πάνε καλά. Of course! Of course! Καλύτερα από το σημερινό χάλι. Δεν μπορεί να πάνε χειρότερα. Κι όμως! Μπορεί και παραμπορεί (να πάνε χειρότερα) Πιχί μπορεί να εκδηλωθούν ισχυρότερες σεισμικές δονήσεις, να ενισχυθούν οι άνεμοι και νάχουμε ανεξέλεγκτες φωτιές, να με ξεχάσουν οι φίλοι και συνάδελφοι που το έχουν κάνει κιόλας: ο Τάσος, ο Καλουδιώτης, ο Χάρης ο Κροντήρης, ο Ανδριανόπουλος, ο Χασιώτης, ο υπάλληλος καθαριότητας του δήμου κι ο φίλος μου ο φασίστας, ο Μπάκουλης και ο Φωτόπουλος.

Γι' αυτό αποστέλλω τη φωτογραφία μου ολόσωμη με την αποικιακή κάσκα. Γιατί φοβάμαι ότι έχω γίνει αόρατος. Έχω χάσει την εμπιστοσύνη σε μένα, φοβάμαι να παίξω μια παρτίδα σκάκι, διστάζω να μπω στο ασανσέρ με τον σπασμένο καθρέφτη, φοβάμαι μήπως δεν μπορώ να εκφραστώ πια όχι γραπτώς αλλά και προφορικά, ότι ψελλίζω συνέχεια τα ίδια. Όμως θα σταματήσω τώρα αγαπτε φανταστικό σκύλο της διασποράς γιατί πρέπει να δω το τελευταίο επεισόδιο της τηλεοπτικής μου σειράς όπου φρίττει με το λαϊκό αίσθημα ανηθικότητας καθώς πρωταγωνιστές και θεατές με κεφτεδάκια στο χέρι κόπονται μεν για την ηθική αλλά προκειμένου να σωθεί ο μοσχοθρεμμένος γιος συμφωνούν όλοι να καταδώσουν έναν αθώο ως εγκληματία «θα το ξανάκανα για το παιδί μου!» Το συζητήσαμε με την Αρετή και κατανοεί λέει το σεναριογράφο για την υική του αδυναμία.

Αρχίζει το αληθινό έργο στον κήπο

των Ακαθαρσιών : Ο άνθρωπος με τη Σπαραχτική Φωνή ξαναβγήκε στην Αχαρνών, δεν τον χαλάει διόλου ο θόρυβος των αυτοκινήτων, των εκσκαφέων, των εξατμίσεων από τα μηχανάκια, των λειαντήρων δαπέδου και η γηραιά κυρία που αγοράζει γεωργιανές πίτες από των Γεωργιανό, δεν τον ποεί τίποτα, αυτός το χαβά του: Ουρ λιάζει και σπάνε τζάμια και πέφτουν απάνω στα κεφάλια των τυχερών παικτών του ΟΠΑΠ από κάτω μας είναι σταυροδρόμι πολιτισμών εδώ και καλά κρατεί. Όπως το Στάλιγκραντ, το Κίεβο και το Μεσολόγγι. Οι ξένοι νομίζουν ότι οι δρόμοι είναι για να ουρλιάζουν ο ένας στον άλλο με διαιτητή τον Ερντογάν και δεν καταλαβαίνουν ότι κοιμάται η νεκρή μου αδελφή κι ότι δεν μ'αφήνουν να ακούσω τις αθλητικές μου ειδήσεις και μια σπουδαία μεταγραφή. Αλλά και οι πρόσφυγες έχουν το δικίο και τα δίκια τους : Δεν ακούγονται καλά οι συγγενείς τους στο τηλεφώνο, έχει παράσιτα στη Δαμασκό, στην Καμπούλ, στο Χαρούμ και στο Καράτσι και πρέπει να φωνάξουν λίγο παραπάνω τα ωραία τους αραβικά. «Αυτό να τα δείτε εσείς οι αριστεροί», μου λέει ο φίλος μου ο φασίστας, όταν του μίλησα για τον άνθρωπο με την Σπαραχτική φωνή και πόσο τρόμαξε ένα παιδάκι, «Ελαρε Παντελή κάπου πρέπει κι αυτοί να εκτονωθούν», «όχι πάνω σε μένα βάζελε, εγώ τι φταίω;», σωστά του λέω κανένας πάνω από τις ζωές μας που είναι παμπολύτιμες (ειδικά τώρα με την αύξηση των αντικειμενικών αξιών) και στοιχηματικές Αδέσποτο, στο ρέμα Χαλανδρίου, που κουτσαίνεις στη Σαμφράμπολη, και στο ΙΚΑ νέας Ιωνίας αντιλαμβάνεσαι την αδικία στην περιρρέουσα ατμόσφαιρα και μπορείς να εκφράσεις το παράπονό σου με ένα βουβό κλάμα και αυτό είναι δικό σου επίτευγμα εσωτερικό, αγαπημένο μου τετράποδο, γιατί οι κότες δεν κλαίνε, ούτε οι γάτες, αυτές κλαψουρίζουν όταν τις καβαλάνε οι γάτοι μ'εκείνα τα απαίσια τσιγκελωτά τσουτσούνια. 12.7.22 Τίποτα ιδιαίτερα ασημάντο. Κάτι διαβάσματα και ξεσκονίσματα: Αυτή «Η αέρινη ύπαρξη πηγαινοερχόταν όπως πλανάρουν τα πέταλα μιας παπαρούνας στις πρωίνες πλιοαχτίδες» Δημήτρης Νόλλας: «Ματούλα Μυλλέρου πάροικος και παρεπίδημος». Νουβέλα κι όχι ποίηση!